

سید محمد حجت کوه کمره ای

خویش توجه اساتید بزرگ آن حوزه را به خود معطوف داشت...

ولادت: 1310 ق.

محل ولادت: تبریز

وفات: 1372 ق.

محل دفن: قم

محل تحصیل: تبریز، نجف

اساتید: حضرات سید محمد کاظم یزدی، میرزا حسین نائینی، آقا ضیاءالدین عراقی و...

شاگردان: سید حسین قاضی، سید حسین بدلا، شهید مصطفی خمینی و ...

تالیفات: جامع الاحادیث و الاصول، رسائلی در فقه و اصول و...

ایشان از ذوق و استعداد و حافظه ای قوی برخوردار بود و در مدت اقامت در نجف اشرف با جدیت و پشتکار خویش توجه اساتید

بزرگ آن حوزه را به خود معطوف داشت. افزون بر مقام والای علمی، نورانیت و معنویت خاصی در چهره اش موج می زد.

بسیار کتوم و راز دار و از شهرت گریزان بود. چنان حقیقت و معنویت خود را پنهان می کرد که حتی شاگردان نزدیک او تا پس از

رحلت ایشان از احوالاتش بی خبر بودند.

به واسطه ابتلا به بیماری به ایران آمد و در حوزه علمیه قم به تدریس خارج فقه و اصول پرداخت. پس از رحلت آیت الله شیخ

عبدالکریم حائری بنا بر وصیت وی امور مذهبی و اداره حوزه علمیه قم به ایشان منتقل شد.

نقل است روزی، یکی از علمای بزرگوار برای ارتباط با روح بلند شیخ بهایی زمینه را فراهم می کرد که به او پیغام دادند از آنجا

که سید محمد حجت هفته ای یک بار به محضر حضرت ولی عصر (ع) مشرف می شده است. اکنون شیخ بهایی برای

استقبال از ایشان آماده می شود. آن عالم بزرگوار تعجب کرد زیرا آیت الله حجت هنوز در قید حیات بود. فردا ظهر خبر رسمی

وفات آیت الله حجت از رادیو پخش شد!

آن جناب پیش از فرا رسیدن زمان وداع، تربت سالار شهیدان را طلب کرد. کمی از آن را بر زبان گذارد و فرمود: آخر زادی من

الدنیا تر به الحسین علیه السلام (آخرین توشه ام از دنیا تربت حسین علیه السلام است). وقتی خبر رحلت ایشان به آیت

الله العظمی بروجردی رسید فرمود: کمرم شکست.

از جمله اقدامات این عالم فرزانه علاوه بر تدریس و تربیت طلاب، احداث مدرسه بزرگ حجتیه و کتابخانه نفیس و ذی قیمتی

است که در قلب این مدرسه جای گرفته است.